

Γέρ. Διονύσιος Κολιτσιώτης: Σε μαγνήτευε ακόμη και η σιωπή του (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SJe8ak>]

Οι άγιοι Πατέρες παρομοιάζουν τον Πνευματικό με γιατρό. Όπως αναζητούμε έναν καλό προσωπικό γιατρό και του εκθέτουμε το ιστορικό μας και όλα τα συμπτώματα ασθενείας που τυχόν μας παρουσιάζονται, προκειμένου να μας δώσει το κατάλληλο φάρμακο, έτσι οφείλουμε να βρούμε κι έναν καλό Πνευματικό, για να επιμελείται την υγεία της ψυχής μας.

Άλλοι Πατέρες ονομάζουν επίσης τον Πνευματικό και «αλείπτη», δηλαδή προπονητή, επειδή στους αρχαίους αγώνες πάλης άλειφαν οι προπονητές τους αθλητές με λάδι, για να ξεφεύγουν αυτοί από τις λαβές του αντιπάλου. Με παρόμοιο με αυτούς τρόπο και ο Πνευματικός με τις κατάλληλες οδηγίες και παραινέσεις συμπαραστέκεται ως καλός προπονητής κοντά σε κάθε Χριστιανό που καλείται ν' αγωνίζεται πνευματικά και να τον βοηθάει, για να γλιστράει και να ξεφεύγει από τις επιθέσεις του αρχεκάκου δαίμονος. Άλλωστε όλη η ζωή του χριστιανού είναι μία διαρκής πάλη «προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις» (Εφεσ. στ' 12).

Όλοι μας σε αυτή τη ζωή έχουμε λοιπόν ανάγκη από πνευματικό πατέρα. Ερωτούν

οι Πατέρες κάποιο χριστιανό:

—Έχεις πνευματικό; Αν ναι, έχει καλώς, αν όχι να τρέξεις να αγοράσεις!

Και ο σοφός Γέροντας Ευμένιος, από τα Ρούστικα της Κρήτης έλεγε σε κάποιον ασθενή που τον επισκέφθηκε:

—Σου χρειάζεται ένας καλός γιατρός και ένας σοφός πνευματικός!

Τι οφείλουμε όμως εμείς οι πιστοί να κάνουμε, όταν καταφύγουμε σε κάποιο πνευματικό; Αυτό που οφείλουμε κυρίως είναι η υπακοή μας. Ο Πνευματικός μας δίνει οδηγίες για το τι πρέπει να αποφεύγουμε ή τι να ακολουθούμε, ώστε να αποφεύγουμε τις ενέδρες του διαβόλου.

Θάύμασα στον εξομολόγο και καθοδηγητή Γέροντα Διονύσιο την απλότητα των τρόπων του, την υψηλή του πνευματική διάσταση, τη δύναμη της προσευχής του, την επιείκεια στις αδυναμίες και πτώσεις μας, την πραότητα και τη σοφία των λόγων του. Ήξερε ότι για να καλλιεργηθεί η γη χρειάζεται αυτή να μαλακώσει με τη βροχή του ουρανού. Και η άρουρα των ψυχών των ανθρώπων, για να δεχθεί το λόγο της σωτηρίας χρειάζεται μαλάκωμα. Αυτό το πετύχαινε ο Γέροντας με εκτενή προσευχή και ανάγνωση ψαλμών πριν την εξομολόγηση, ώστε η ψυχή να έλθει σε κατάνυξη και να δεχθεί πρόθυμα να εξομολογηθεί τις αμαρτίες που τη βαρύνουν. Είχε τον τρόπο του χωρίς να εκβιάζει, να πείθει τις ψυχές σε γνήσια και ειλικρινή εξομολόγηση. Και το επισφράγισμα της εξομολογήσεως εξ ίσου δοξαστικό και κατανυκτικό περιελάμβανε εκτενή πάλιν δοξολογία στον Ψυχοσώστη Κύριο και ευχαριστία για το άπειρο έλεος και τη φιλανθρωπία Του.

Από την πρώτη στιγμή που γνώρισα το Γέροντα Διονύσιο είχα την εντύπωση ότι γνώρισα έναν Άγιο. Και μετά την πνευματική μας επικοινωνία ένοιωθα μια χαρά ανείπωτη, μια αγαλλίαση ουράνια. Είχε τη δυνατότητα να ελκύει ο Γέροντας, όπως ο μαγνήτης τα μέταλλα, ακόμη και με τη σιωπή του. Και μόνη η παρουσία του γαλήνευε. Η συνομιλία μαζί του ήταν μια πνευματική πανδαισία. Αυτό που μου έκανε μεγάλη εντύπωση ήταν η ελευθερία που άφηνε στον συνομιλητή του. Έβλεπα στο πρόσωπό του ενσαρκωμένη όλη την ελευθερία της Ορθοδοξίας που δεν υποχρεώνει κάποιον να κάνει κάτι, ούτε υποδεικνύει οτιδήποτε αίρει την ελευθερία του άλλου.

Ο Γέροντας Διονύσιος ήταν ένας άνθρωπος που δεν έκανε θόρυβο και όμως μπορούσε να ελκύει τους ανθρώπους κοντά του. Δεν έλεγε πολλά λόγια, έλεγε λίγα, μετρημένα, και αυτά βγαλμένα από την πράξη της ζωής του, από τους ασκητικούς του αγώνες, από τις μάχες του με τον αρχέκακο δαίμονα, τον

πολεμήτορα της αρετής. Μιλούσε ανεπιτήδευτα, απλά και σε κέρδιζε αμέσως. Φυσικά στις ιδιαίτερες αρετές που χαρακτήριζαν τον Γέροντα ήταν και αυτή που μου δίδεται η ευκαιρία να επισημάνω, η πατρότητά του. Ήταν ένας πνευματικός ποδηγέτης όχι μόνο των μοναστών του Άθωνος, αλλά και κάθε πιστού που κατέφευγε στις συμβουλές και νουθεσίες του. Δεν μιλούσε με προσωπικά κριτήρια και ιδιοτέλεια αλλά με φόβο Θεού και συναίσθηση ευθύνης, για να μας βοηθήσει να διακρίνουμε ποιο είναι το θέλημα του Θεού σε κάθε περίπτωση, «το αγαθόν, το ευάρεστον, το τέλειον» (Ρωμ. ιβ´ 2) κατά τον θεορρήμονα Απόστολο Παύλο.

[Συνεχίζεται]